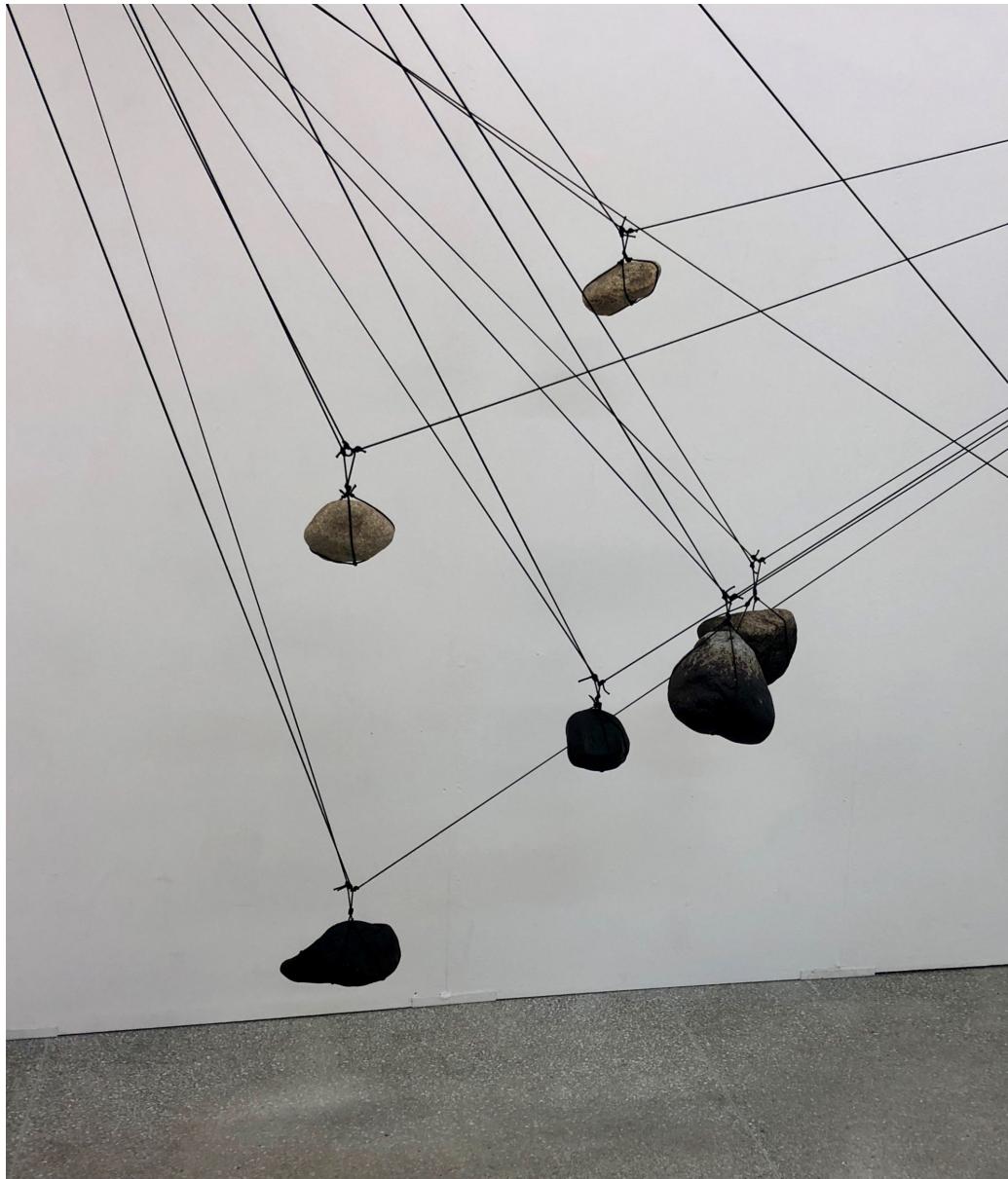

The Last Mass Mail

Kritiklabbet at Supermarket 2018

No 3 · Friday · 13 April 2018 · Stockholm

Mörker, lugn och mörker igen

Land404 gestaltar förhållandet mellan människan och naturen med det växande klimathotet i bakgrunden.

Verket Line Describing Change hänger på olika djup och i olika höjd. Ångesten i betraktarens öga har fått fysisk form. Stenarna i botten är svarta som den mörkaste avgrund – högst upp finns flera stenar som vittnar om bättre tider, men de slukas snart av mörkret.

Hörlurar finns på väggen. Jag väntar mig domedagen i öronen, men möts av det rofyllda ljuset från fåglar och vatten. Framför mig ser jag knarrande trädryggar, sol som reflekteras på vattenytan och stenar som kikar fram i det grunda vattnet. Allt blir så vackert.

Så dyker den upp igen. Ångesten. Som om Christopher Landin har dykt ner i mitt psyke för att väcka medvetenheten. Stenarna i botten är fortfarande kolsvarta, jag förstår varför. Jag ser fortfarande vattnet och trädryggan; men det är mörkt, kallt och smutsigt. Och vi har bara oss själva att skylla.

Johan Lindgren

Antigravitation med tyngd

—
• Christopher Landin
LAND404

Det går inte. Det är fel. Det finns naturlagar som säger att tunga ting hör hemma på marken. Ändå svävar sju stenar i luften. Christopher Landins verk Line Describing Change väcker drömmar om det omöjliga.

Tjocka linor knyter upp och håller fast dem. Det verkar kämpigt, tungt, ansträngt. Inte har de kommit långt. En sten ligger kvar på marken. Men uppåt strävar de alltjämt.

En provokativ aktion, en envis vilja att överbevisa oss med en stark tro på gravitation. Sten och lina bildar ett symmetriskt, inverterat berg, med toppen nedåt.

Berg är ju ändå sten ovanför molnen. Så vem är jag att säga vad som går eller inte? Vem är jag att grusa stenars drömmar?

Nej, heja stenen! Visa tvivlarna att det är de som har fel. Viljestyrkan kan ta dig till oanade höjder!

Saga Carlsson

Ketchupkonst och kaskadspyor

-!- Democracy is a hot dog – Rainbow of choices • Steinunn Gunnlaugsdóttir
Ekkisens Art Space

Hur äcklig får den bli? Konsten alltså. När jag står vid entrén hör jag två funktionärer diskutera en lapp som de hittat vid Steinunn Gunnlaugsdóttirs verk – en regnbåge av snabbmatstillbehör som slutar i korvhögar. Jag tjuvlyssnar intresserat.

”Är det vi som lagt den där lappen?”, ”Jag vet inte.”. En funktionär går iväg för att bekräfta. Ja – det visar sig att den är på riktigt – inte en ny del av konstverket.

Jag letar efter lappen, vill veta vad som står på den. Och jag hittar mycket riktigt ett A4, lutat mot den ketchupfärgade väggen. ”Ok, sorry”, börjar lappen aggressivt ”but you will just have to clean this up. The smell is so disgusting and a pain for all your colleagues. /Andreas”

Konst som är medvetet stötande för sinnena är inget nytt. Fotokonstnären Cindy Shermans kräkbilder var ett experiment för att se hur pass äckliga saker som mäniskor var villiga att betala för och hänga på väggen. Och här på Supermarket verkar gränsen vara nådd. Men vems sinnlighet sätter gränserna? Lappens avsändare talar diktatoriskt för alla. Alla störs av lukten.

Jag går vidare – mer hungrig än äcklad.

Bosse Leppänen

Lyckosträvan på rosa moln

-!- Molntron • Malin Ahlsved
TM Galleria

I en industriell miljö med tusen intryck på samma gång ger TM Galleria oss något lättare att vila ögonen på.

Malin Ahlsveds små kvadratiska pastellverk i akvarell sitter fastnålade i ett samlat virrvarr på väggen och skildrar, var och en för sig, en egen liten historia. Det ligger något skört över verket Molntron, som föreställer en flicka som sitter i ett rosa moln. Flickan ser melankolisk ut och känslan slår mig att fast hon svävar på det rosa molnet verkar hennes tankar sträva längre bort – efter något som verkar ouppnäligt.

Verket kan läsas som en reflektion över livets ständiga strävan efter lycka och en ansats mot det kontroversiella beslutet att näja sig. Med en liten, vacker och enkel illustration lyckas konstnären väcka tusen känslolägen.

Jenny Mildton

Kampen om sårbarheten

-!- Vulnerable • Cornelia König
Kunstverein Baden

Vad vore Akilles utan sin häl? Odödliga gudars mod väcker fruktan men ingen beundran.

I takt med att vi allt mer frekvent framställs som ytor, både av oss själva och av andra, växer sig begäret efter djup allt starkare. Vi dyrkar de ytor som för ögonblicket tillfredsställer våra önskningar, men vi vill samtidigt ha sönder de ytor som förnekar oss moralisk, ideologisk eller psykologisk bekräftelse.

Under några år har sårbarhet varit en nyckelterm inom samtidskonsten och filosofin. Motstånd och mod beror av den, har det hävdats. Men sårbarhetens ethos framstår farligt lätt som hypokritiskt. Den som iklär sig sina skador och tårar väcker först publikens omedelbara medkänsla men inte sällan sedan eftertankens twivel.

Skriven på en spegel är sårbarheten förstås kitsch. Och det var ju länge sedan kitsch var ett meningsfullt estetiskt begrepp. Där står den alltså, avsårad, och möjligen just därför sårbar. Yta gråt! Och ytan gråter. En gråt som förstås inte väcker någons medkänsla.

Eva B

FEUILLETON

David Hume

Of the Standard of Taste

Part 1

It is with good reason, says Sancho to the squire with the great nose, that I pretend to have a judgment in wine: This is a quality hereditary in our family. Two of my kinsmen were once called to give their opinion of a hogshead, which was supposed to be excellent, being old and of a good vintage. One of them tastes it; considers it; and, after mature reflection, pronounces the wine to be good, were it not for a small taste of leather, which he perceived in it. The other, after using the same precautions, gives also his verdict in favour of the wine; but with the reserve of a taste of iron, which he could easily distinguish. You cannot imagine how much they were both ridiculed for their judgment. But who laughed in the end? On emptying the hogshead, there was found at the bottom an old key with a leathern thong tied to it.

The great resemblance between mental and bodily taste will easily teach us to apply this story. Though it be certain, that beauty and deformity, more than sweet and bitter, are not qualities in objects, but belong entirely to the sentiment, internal or external; it must be allowed, that there are certain qualities in objects, which are fitted by nature to produce those particular feelings. Now as these qualities may be found in a small degree, or may be mixed and confounded with each other, it often happens that the taste is not affected with such minute qualities, or is not able to distinguish all the particular flavours, amidst the disorder in which they are presented. Where the organs are so fine, as to allow nothing to escape them; and at the same time so exact, as to perceive every ingredient in the composition: This we call delicacy of taste, whether we employ these terms in the literal or metaphorical sense. Here then the general rules of beauty are of use, being drawn from established models, and from the observation of what pleases or displeases, when presented singly and in a high degree: And if the same qualities, in a continued composition, and in a smaller

Ironisk iscensättning av teologiska mysterier

Let go of your sins • Mariana Ekner, Kjell Hansson, Geraldine Hudson, Oskar Johnström, Helena Norell
Studio 44

Ett särskilt deltagande präglar bikten hos Studio 44. Gränsen mellan privat och offentligt verkar sväva, ännu långt från med-varandet.

I galleri Studio 44:s monter kan man bikta sig och får sen en oblat ur lagret. Latinets *transubstantio* översätter grekiskans *metousia* som helt enkelt betyder ”med-vara”. Jag tänker mig att det är denna enkla akt som oblaten här vill representera. Att läsa verket som en ironisk kritik av eukaristins oändligt komplexa teologi skulle bara göra det larvigt. Den som går in i biktbåset, talar av sig och får en oblat efteråt har alltså gjort sig till del av – vad?

Är det ett försök att återupprätta den totalpenetrerade gränsen mellan privat och offentligt? Nej, det skulle jag inte säga. Det vi deltar i genom att ingå i Studio 44:s performance är tvärtom ett firande av upphävandet av samma gräns. Att roa sig lite, ta ett foto kanske och posta det på Instagram. Det handlar om att ”delta”, grekiskans *metexein*, och inte om ”med-vara”. Och hur genomgripande känns det?

Magnus William-Olsson

Böcker talar konst

Rojal förlag

På Supermarket Art Fair 2018 hamnar jag vid Rojal förlags monter och tappar helt fattningen. Redan när jag ser böckerna som ligger på bordet börjar jag att skälva. Där finns tunna, grå volymer och tjocka, färgglada.

Konst skapar affekter, filosofi skapar begrepp. Så kloktskrev en gång en smått galen filosof: Gilles Deleuze.

Vid en första anblick ser det ut som vanliga böcker, men min kropp känner att det här är konst. Jag förlorar talförståelsen. Rojal visar och berättar om varje volym. Här märks till exempel fotoboken En bok om en bild (2015) där trettio olika skribenter tecknar en bild av en bild som inte närvärar i boken.

Ett annat verk är unika variationer av George Perec: The Machine av Olle Essvik. Boken är bunden för hand och inlagan har skrivits fram av Essviks datorprogram, ett slags författande som

Perec gestaltade fiktivt i texten, men själv inte hann se under sin livstid.

Jag lyssnar intensivt, men förvirrat. Har så mycket inom mig som vill svara. Försöker jonglera med alla mina forskarbegrepp och kopplingar, men de rister i mig och briserar. Tystnar ofrivilligt som inför en förälskelse. Vet inte hur jag ska kunna avskilja mig från konsten. Vill krypa ihop innanför en bokpärm och inte komma ut förrän jag slutar darra. Jag besinnar mig och köper sju verk för att överhuvudtaget kunna ta mig därifrån.

Pamela Schultz Nybacka

degree, affect not the organs with a sensible delight or uneasiness, we exclude the person from all pretensions to this delicacy. To produce these general rules or avowed patterns of composition, is like finding the key with the leatherthong; which justified the verdict of Sancho's kinsmen, and confounded those pretended judges who had condemned them. Though the hogshead had never been emptied, the taste of the one was still equally delicate, and that of the other equally dull and languid: But it would have been more difficult to have proved the superiority of the former, to the conviction of every bye-stander. In like manner, though the beauties of writing had never been methodized, or reduced to general principles; though no excellent models had ever been acknowledged; the different degrees of taste would still have subsisted, and the judgment of one man been preferable to that of another; but it would not have been so easy to silence the bad critic, who might always insist upon his particular sentiment, and refuse to submit to his antagonist. But when we show him an avowed principle of art; when we illustrate this principle by examples, whose operation, from his own particular taste, he acknowledges to be conformable to the principle; when we prove that the same principle may be applied to the present case, where he did not perceive or feel its influence: He must conclude, upon the whole, that the fault lies in himself, and that he wants the delicacy, which is requisite to make him sensible of every beauty and every blemish, in any composition or discourse.

It is acknowledged to be the perfection of every sense or faculty, to perceive with exactness its most minute objects, and allow nothing to escape its notice and observation. The smaller the objects are, which become sensible to the eye, the finer is that organ, and the more elaborate its make and composition. A good palate is not tried by strong flavours, but by a mixture of small ingredients, where we are still sensible of each part, notwithstanding its minuteness and its confusion with the rest. In like manner, a quick and acute perception of beauty and deformity must be the perfection of our mental taste; nor can a man be satisfied with himself while he suspects that any excellence or blemish in a discourse has passed him unobserved. In this case, the perfection of the man, and the perfection of the sense or feeling, are found to be united. A very delicate palate, on many occasions, may be a great inconvenience both to a man himself and to his friends: But a delicate taste of wit or beauty must always be a desirable quality, because it is the source of all the finest and most innocent enjoyments of which human nature is susceptible. In this decision the sentiments of all mankind are agreed. Wherever you can ascertain a delicacy of taste, it is sure to meet with approbation; and the best way of ascertaining it is to appeal to those models and principles which have been established by the uniform consent and experience of nations and ages.

But though there be naturally a wide difference in point of delicacy between one person and another, nothing tends further to increase and improve this talent, than practice in a particular art, and the frequent survey or contemplation of a particular species of beauty. When objects of any kind are first presented to the eye or imagination, the sentiment which attends them is obscure and confused; and the mind is, in a great measure, incapable of pronouncing concerning their

merits or defects. The taste cannot perceive the several excellencies of the performance, much less distinguish the particular character of each excellency, and ascertain its quality and degree. If it pronounce the whole in general to be beautiful or deformed, it is the utmost that can be expected; and even this judgment, a person so unpractised will be apt to deliver with great hesitation and reserve. But allow him to acquire experience in those objects, his feeling becomes more exact and nice: He not only perceives the beauties and defects of each part, but marks the distinguishing species of each quality, and assigns it suitable praise or blame. A clear and distinct sentiment attends him through the whole survey of the objects; and he discerns that very degree and kind of approbation or displeasure which each part is naturally fitted to produce. The mist dissipates which seemed formerly to hang over the object: The organ acquires greater perfection in its operations; and can pronounce, without danger or mistake, concerning the merits of every performance. In a word, the same address and dexterity, which practice gives to the execution of any work, is also acquired by the same means, in the judging of it.

So advantageous is practice to the discernment of beauty, that, before we can give judgment on any work of importance, it will even be requisite that that very individual performance be more than once perused by us, and be surveyed in different lights with attention and deliberation. There is a flutter or hurry of thought which attends the first perusal of any piece, and which confounds the genuine sentiment of beauty. The relation of the parts is not discerned: The true characters of style are little distinguished. The several perfections and defects seem wrapped up in a species of confusion, and present themselves indistinctly to the imagination. Not to mention, that there is a species of beauty, which, as it is florid and superficial, pleases at first; but being found incompatible with a just expression either of reason or passion, soon palls upon the taste, and is then rejected with disdain, at least rated at a much lower value.

It is impossible to continue in the practice of contemplating any order of beauty, without being frequently obliged to form comparisons between the several species and degrees of excellence, and estimating their proportion to each other. A man, who had had no opportunity of comparing the different kinds of beauty, is indeed totally unqualified to pronounce an opinion with regard to any object presented to him. By comparison alone we fix the epithets of praise or blame, and learn how to assign the due degree of each. The coarsest daubing contains a certain lustre of colours and exactness of imitation, which are so far beauties, and would affect the mind of a peasant or Indian with the highest admiration. The most vulgar ballads are not entirely destitute of harmony or nature; and none but a person familiarised to superior beauties would pronounce their numbers harsh, or narration uninteresting.

David Hume

... to be continued in our next issue.

Kritiklabbet at Supermarket 2018

Kritiklabbet explores the future artistic, economic and technical dimensions of art criticism. We conduct experiments in the fields of esthetics, network economy and new digital expressions. Our voyage of discovery started in the spring of 2016 and will end in June 2018 after two years of exploring the postdigital public sphere.

Check out our webpage: www.kritiklabbet.se

What is The Last Mass Mail?

Kritiklabbet is carrying out an experiment in participative criticism and live editing at Supermarket 2018! The Last Mass Mail is the result of our process. We invite you, the visitors at the fair, to write down your reflections about an artwork or an exhibitor in a text 300-700 characters long in Swedish or English, and send it to us at redaktionen@kritiklabbet.se. What you hold in your hand is the result. As long the fair goes on, you have every chance to participate yourself! Kritiklabbet's editors will set the titles and write lead paragraphs when necessary. We will also edit the contributions lightly and correct spelling errors.